

Предъ погледътъ бѣ свѣтло—ново
 Внезапно пламваше душата..
 Сърцата тупатъ кръвъ прѣлива,
 Тѣлото лазятъ трѣпки живи!.

И още много тя си спомни,
 И ношитѣ, кога съ баща ѝ
 Затворени сами въвъ стаи
 Въпроси чепкали сж тъмни!..
 За свобода на родний край!
 Духътъ трепери и ридай...
 Тя би желала съ уповане
 Живота свой да отдаде,
 И нему съ горестно признане
 Тжгата си да предаде!
 И да му бжде би желала
 Участница въвъ всѣка рать
 На всѣки страдущъ би подала.
 Ржка като на роцень братъ!
 Какво сж земнитѣ незгоди
 Предъ свѣтата любовь и мжсть?
 Че идеала негде води
 Къмъ подвигъ и къмъ тежъкъ кръсть!...